

«Ο ήλιος αείδεις, τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἐπικαλοῦμαι γὰρ νὰ σὲ φωτίσῃ καὶ νὰ θεομνήσῃ τις ψυχὴ σὰς δύνειν αὐτὸν τῶν θνητῶν. Εἶναι τὸ πρῶτον φῶς, τοῦ Διονύσου. Ὁ πῦρ ἡλίου τῶν κατηχουμένων. Χάρις σ' ἵδωσάς ὑποβιβάζει, χάρις σ' τὴν περὶ σπλάχνων σὰς θά νικήσῃς. Καὶ ἂν πιστεύῃς τὰ θεῶν λόγια ἔχῃς ἡδὴ νικήσῃς. Διότι θὰ ἐπαινεθῇς ἀπὸ τὸ σπῆμα τῆς γῆς καὶ θὰ βρεθῇς ὅλοι μαζὺ μίση εἰς τὴν ὁμηλικὴν τοῦ φωτός τοῦ Διονύσου».

«Ὁ θεὸς σπινθήρ ποῦ σὲ, δδηγὰ εἰς τὴν γῆν εἶναι δικός μας καὶ μεταβάλλεται εἰς περιφόρον δάδα ἐντός σου καὶ, ὅταν εἰς τοὺς οὐρανούς. Ἀκούσαντε πῶς κἀλλὲς ὁ λόγος μὲ τις ἐπὶ χορδῇ, ἡ λύρα τοῦ Θεοῦ... Αὐτὴ συγκινεῖ τὰν κόσμον. Ἀκούσαντε καλὰ τὸν ἦχον αὐτὸν ποῦ διασχίζει τὸ στερέωμα καὶ ἀνοίγει εἰς τοὺς μύστας τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ.

«Βοήθειαι εἰς τοὺς ἀδύνατους, παρηγορίαι σποῦς πύοντος, ἑλπίς γὰρ δύνω; Ἄντοχία ὅμως εἰς τοὺς κυκλῶντες, εἰς τοὺς βεβήλους! Θὴ μεταβιβαζομένη. Διότι μέσα εἰς τὴν ἐκστραφὴν τῶν μυστηρίων ἐκαστος βλέπει βαθεῖα μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἄλλου. Οἱ κακοὶ θὰ καταληφθοῦν ἀπὸ τὸν καλὸν καὶ οἱ βέβηλοι θ' ἀποθάνουν!

«Καὶ τώρα ὁ Διόνυσος εἶναι μεταξύ σας. Ἐπικαλοῦμαι τὸν οὐράνιον ἔρωτα, τὸν ἀκαταμάχητον, τὸν πανίσχυρον, ὃς συνοδεύει στίς ἀγάπες σας, σποῦς πόρους σας, στίς χεῖρες σας! Ἀγαπᾷτε γιατί ὅλοι ἀγαποῦν. Οἱ δαίμονες τῶν Ἀβύσσων καὶ οἱ Θεοὶ τοῦ αἵθρος. Ἀγαπᾷτε ὅμως τὸ φῶς καὶ δὲ τὸ σκότος. Ὅταν οἱ ψυχὴς ξαναγυρίσουν σὲ φῶς ἔχουν ἀπέναντὸν σὲ δέμα τον; τίς κηλίδες τῶν σφαλμάτων τοῦ παρελθόντος. Γὰρ νὰ τίς; Ἐξαιρῶνται πρὶν νὰ ξαναγυρίσουν σὲ γῆ...»

Τὸ τέλος τοῦ λόγου τοῦ Ὁρφέως συνεψήφισαν ἀπὸ τῆς ἐπισημῆς τῶν μυθῶν. Τὰ μύθῳλα κροτούσαν καὶ μέσα εἰς τὸν θεορῶν ἐκείνους ἐκδοῦσιν αὐτῶν κυριαρχοῦσαν ἡ ἐρὼ ἡδὴ τοῦ Διόνυσου, ἡ ἐπὶ κληρῶν σὲ ἀναγέννηση σὲ ζωῇ. Χελιδνὲς στήθεα προσκοῦσαν μὲ τὴν προῆ της, ἀπειρὰ στόματα τὴν περιέμεναν. Οἱ ἀγῶνες κοιλίδες τῆς Ὁσας ἀπαντοῦσαν σὲ τὴν ἐπὶ κληρῶν αὐτὴ μὲ τὴν ἰδίᾳ ἐρῇ ἡδὴ τῶν μυθῶν τοῦ Ὁρφέως.

••

Ἔτσι σὲν δρεῖρο τελείωνε ἡ γιορτὴ αὐτὴ. Ἐβράδυναζε. Τὰ τραγούδια, οἱ χοροὶ καὶ οἱ προσευχὲς σφύναν μαζὺ μὲ τὸ τελευταῖον ῥόδιον σύννεφο τῆς δέσφως. Ὁ Ὁρφεὺς καὶ ὁ ἀπόστολός του κατέβησαν τότε ἀπὸ ἑνὰ σκοτεινὸ ὑπόγειο διάδρομο τὴν ἐρῇ κρύπτη, ποῦ βρισκοῦνταν σὲν καρδιά τοῦ βουνοῦ. Ἡ ἔξοδός της ἦταν γνωστὴ μόνο σὲν ἱεροπράντης. Ἐκεῖ ὁ ἐμπνευσμένος ἀπὸ τοὺς θεοὺς προσεύχονταν ἵνα ἐπεδίδετο σὲ μαγικὰ καὶ θεουργικὰ ἔργα.

Ἰὼν ἀπὸ τοὺς δύο ἀνωτάτους μύστας ἐξετείνετο ἀπείρανη ἡ σπηλιὰ μὲ τίς βραχῶδες παρῖες ποῦ ἀλάχιστα φωτίζονταν ἀπὸ τίς δάδες ποῦ καλύονταν ἀπὸ χυμῶδες σὲν ὕψος γῆ ἰδὼν ἑκεῖ. Ἀλλὰ βήματα ἀπὸ τὸν βωμὸ ἀνοίγονταν μία μεγάλη σκοτεινὴ σχοινίδα σὲ γῆ ποῦ φαίνονταν πὰ δδηγὰς σὲ ἔγκυα τῆς γῆς. Ἐκεῖ ἦχετο ἑνὰ ζωντὸν δέμα. Στὸ χεῖλος τῆς σχισμίδος αὐτῆς βρισκοῦνταν ἑνὸς μικροῦ βωμὸς πάνω σὲν ὁποῖο ἔκειτο μὲ φῶς ἀπὸ ἑλπίδας ἡλιακίδες καὶ δέμας σ' ἑνὴν μὲ Χρυσὴ ἀπὸ περιφύρεση. Ἀκριβῶς πάνω ἀπὸ τὸν βωμὸ ἡ σπηλιὰ σχίζονταν καὶ ἀνέμεσαν ἀπὸ τὸν ἀνοίγμεντο βράχο κρονοῦσαν ἑνὰ γαλάνο φῶς, ποῦ λὲς κ' ἤρχονταν καὶ εἰσελάτῃ ἀπὸ τὸν ἀνώτατον τεχνίτην γὰρ νὰ κατανοῇ τὰ ἀβυσσῶδες ἐκεῖνα βῆθη.

Ὁ Ὁρφεὺς τότε σπρόκονταν ποῦς

τοὺς ἀπεσταλμένους τῶν δειρῶν καὶ τοὺς ἔλεγε:

«Ἦταν στίς πηγὰς τὸ ἱερὸν φῶς. Μπήκατε σὲν καρδιὰ τῶν Μυστηρίων. Ἦλθε τώρα ἡ ἐπὶ κληρῶν σὲν θά σὲς ἐσπλάγχνω στίς λεπτομέρειες, σὲν περιγραμμικὴ γνώσι τῆς ζωῆς καὶ τοῦ φωτός. Ἐκείνοι ποῦ δὲν μποροῦν νὰ σηκώσουν τὸν πῆλο ποῦ σκεπάζει τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων καὶ δὲν τοὺς ἀφίρει νὰ θανατώσουν τὰ ὀνόματα μυθῶν δὲν μποροῦν νὰ εἶναι υἱοὶ τοῦ Θεοῦ. Ἀκούσε λοιπὸν τίς ἀλήθειες ποῦ ἀποτελοῦν τὴν δύναμιν τῶν ἱερῶν:

«Ἐνὰ εἶναι ὁ δημιουργὸς ὁ Θεὸς καὶ βσιλεύει παντοῦ. Καὶ ἱλλοὶ ἐξέρχονται ἀπὸ αὐτόν, οἱ ποῦ μεγάλοι εἶναι οἱ ψυχὲς τῶν ἄνθρωπων. Ἡ θεότης εἶναι αἰωνία καὶ ἀτελείωτος. Ἦλιοι, δέστε γῆ καὶ σελήνη ὅλα παίρνουν τὴν φῶτι ἀπὸ τὴν Δία. Ἡ οὐρανία ἀστροφῶς ἐνταρκώθηκε σὲ σῶμα τῶν γυναικῶν. Ἡ φωνὴ τοῦ Διὸς θὰ κηρυχθῇ μὲ στίς φλέβες τῶν ἡρώων καὶ σὲν ἀνέβουν σὲ δέστε οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ θὰ λήγουν ὅπως οἱ ἀθάνατοι.

«Σύρρετε εἰ εἶναι ἡ λύρα τοῦ Ὁρφέως, ὁ ἦχος τῶν νῶν τῆς προσευχῆς. Ἐχεῖ γὰρ χορδὴς τῆς τὴν ψυχῇ τῶν θεῶν. Σὲν ἀκούεται ἡ θεὰ της μελωδία ἡ Ἑλλὴς ἀλόκληρη πᾶσι καὶ τὰ μάγισμα ζωττακτοῦν καὶ ἀπὸ τὰ πείρανα στόματα τῶν ἀνθρώπων βγαίνει μὲ ὑπέροχα μελωδία.

«Καὶ τώρα θὰ ἐπικαλεσθῶ τοὺς θεοὺς μου γὰρ νὰ παρουσιασθοῦν ἐκδοῦσιν αὐτῶν μυστήρια σας, νὰ σὲς φανθοῦν σὲν ἀπείρητο δέμα.

Ἦταν τότε καὶ κροῦθῇ στίς σχισμίδες τῶν βωμῶν αὐτοῦ. Μὴ φοβηθῇτε εἰσπερὶ ἑκαστοῦ ὅπως θὰ κλεισθῇ τὰ βλεφάρῶν σας. Θὰ εἰσπαθῇτε πρῶτα, πρῶτα φέρνῃ γιατί θὰ ἴδῃτε τρομερὰ πρῶτα, ἀλλὰ ὕστερα θὰ σὲς κατανοῇ ἑνὰ οὐράνιον φῶς καὶ γλυκύτητα ἡδονῇ θὰ διατρέξῃ σὲ σῶμα σας.

Μόλις τελείωνε τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Ὁρφεὺς, οἱ ἀπεσταλμένοι ἐτρέχαν νὰ κροῦθοῦν σὲν πείρανη φωνῇ τοῦ βράχου. Ὁ Ὁρφεὺς ἐτρέχαν ἀνέματα σὲ φῶτι τοῦ μικροῦ βωμοῦ. Ὑστερὰ ἐπαιρνε τὸ ἐξέτινα σκῆπτρο του σὲν πορτῆ τοῦ ὁποῖον ἐστράφη ἑνὰ ταρμῆγο διαμάντι, πῆγαν νὰ σταθῇ κορτὴ σὲ Χρυσῇ καὶ ἐκπολεμθοῦσε τὴν ἐπὶ κληρῶν του.

«Κυβέλη! Κυβέλη μεγάλη μητέρα ἀκούε μου! Ἐπικαλοῦμαι τὸ φῶς σου. Σὲ καλῶ Κυβέλη μὲ τὸ μαγικὸ σκῆπτρο, μὲ τὴν δύναμιν ποῦ δίνει ἡ συμπρωτὴ ποῦ ἐκλίστα μὲ τῆς μυστηριώδους δυνάμεις διὰ τῆς ψυχῆς τῆς Ἑρμῆδος! Ἐλθε Κυβέλη γὰρ νὰ δέξῃ σίους υἱοὺς τῶν Μυστηρίων τὰ πνεύματα τῆς ἀβύσσου, τίς γὰρ καὶ τοῦ οὐρανοῦ.»

Τοῦ λόγου αὐτοῦ ἐκλάμπει τρομερὰ βροντὴ μεγαλοῦ καὶ ὅλο τὸ βουνὸ ἐτρέμε ψυχρὸς ἱερῶς πάγωνε τὸ σῶμα τῶν ἀπεσταλμένων, ποῦ ἐβλεπαντὸν Ὁρφέα νὰ χάνεται μέσα σ' ἑνὰ πυκνὸ σύννεφο κρονοῦ.

Γὰρ μὲ σιγῇ δοκίμαζαν σ' ἀνεπαλίστους σὲν δύναμιν ποῦ ἔχονταν ἀκατανίκητη γὰρ τοὺς ὑποτάξῃ. Ἀλλὰ τὸ μυθῶ των σταματοῦσαν, ἡ θέλησὶ των ἐξομῶνιζον. Ἐποίασαν ἑνὰ ἀνθρώπο ποῦ πῆγαν καταπίνοντας ἀδελὰ μεγάλες γουλιὰς νεροῦ ὡς ποῦ νὰ καταλήξῃ ἀνασῶθης σὲν ἄβυσσο.

Ὅταν συνήρχοντο ἐβλεπαν δλόγους τοὺς σκορπῶν ἐν τὴν νύχτα, ποῦ τὰ μαῦρα τῆς βῆθη ἦχετο νὰ φωτίσῃ ἑνὰ μικρὸν φῶς. Κόπταναν γὰρ πολλὴ ὥρα χρεῖς νὰ μποροῦν νὰ ἴδῃν τίποτε.

(Ἀκούε τῆς)